

Een gezonde basis voor kinderen, vanzelfsprekend?!

Hoe vaak worden kinderen psychologisch onderzocht in het bijzijn van hun ouders/ verzorgers? Hoe vaak is er binnen diagnostiek in eerste instantie en expliciet aandacht voor de kwaliteit van de ouder-kind interactie? Zijn we niet steeds meer geneigd aan te sluiten bij de hulpvraag van de ouders? Op zoek te gaan naar mandaat? Naar competenties? En zo ja wat is daar mis mee..... Ik ben met deze basisattitude opgeleid en kan oprecht zeggen, dat het mij beter in mijn werk heeft gemaakt.

Binnen mijn werk als Theraplay therapeut, is de hulpvraag van ouders dikwijls: "mijn kind luistert niet, heeft boze buien, doet dwingend, gedraagt zich niet, heeft weinig zelfvertrouwen, is bang voor zoveel". De vraag richt zich primair op wat het kind doet en laat zien middels zijn gedrag. Theraplay brengt echter met de gezonde ouder-kind interactie als uitgangspunt, de wisselwerking tussen de ouders en het kind helder aan het licht. Het kan mij nog steeds verwonderen, hoe het gedrag van het kind verandert, wanneer er herstel of versteviging plaatsvindt in de onderlinge ouder-kind relatie.

Moeten we als professionals niet veel meer en verdiepend bij de basis stilstaan: de hechtingsrelatie tussen ouder –en kind en de gedragspatronen van beiden die deze verbinding tot gevolg hebben?